

Dialog virtual

- Un omagiu la Centenarul nașterii lui Lucian Blaga-

Lucian Blaga ne întreabă, în versurile sale, așteptând răspunsurile! Întrebărilor din poemele tale, duh prin spațiul mioritic, le dăm părelnice noastre răspunsuri, așa ca să ne mai punem la taifas...peste veac. Le-am încercat aici, după întâlnirea noastră prin *Lucian Blaga- Opera poetică*, Editura HUMANITAS, București,1995-, *opera* ta, Lucian Blaga, re/adunată la un loc, spre altfel de pomenire/omagiu chiar la centenarul nașterii tale în acel 9 mai, 1885, care se va fi vădit peste timp, o zi aureolată de atâtea victorii.

Începem cu începutul...începutului (Lumina, p.34, anul1919/ - Obs. În succesiunea **1-100** a dialogului nostru te invocăm prin, **Titlul poemelor... cu întrebările/pagina scripturii din volumul dedicat/ anul nașterii poemului!**). *Fiat lux!* S-a spus ca o poruncă și tu, Lucian Duh, ne întrebi:

1.Dar unde-a pierit orbitoarea/ lumină de-atunci-cine știe?Tuturor le-a fost spus!...și ție! Care ai pus-o-n poeme, de ea să se știe, să avem la căpătâi:stropul luminii dintâi!

Când tăcerea stăpânește pământul acesta stă mut, ca și tine la început... parcă ținând un legământ. Și atunci se iscă întrebarea...(Pământul, p.36, anul 1919):

2.N-avea să-mi spună/nimic pământul? Răspuns aici nu îți aduc/ Fiindcă ar fi caduc! Lipit cu urechea, L-ai ascultat supus. Prin El, Pământul, te-a pătruns!

Sub *Gorunul* (p. 37, anul 1919) te întrebi, premonitoriu, despre:

3. O, cine știe? Pace sub gorun? Un bing-bang...bănuim! În ghindă, în trunchiul bătrân? Un dor:cu...este, a fost, o să fim! În liniștea din jur (Liniște, p.42, anul1919), se repetă întrebarea:

4. O, cine știe suflete-n ce piept îți vei cânta/(...) dorul sugrumat/și sfânta bucurie de viață? Sufletele călătoare/ Fi-vor povestitoare/,oare?/ Să dea răspunsul la întrebare? Fir-ar să fie! Nimeni nu știe!?

5. Dar munții-unde-s? (p.46, anul1919): Făcutu-s-au trupuri omenești./ Golgote și pătămiri./ Cruci pe urcușuri cerești/ credinței -cu tribut în iubiri!

La capăt de drum, uneori...Fiorul (p.47, anul 1919) cu întrebarea:

6. E moartea-atunci la căpătâiul meu?/ (...)îmi numără ea oare firele cărunte? La capăt (poate căpătâi!) de cale personală:/ Polog întins sub coasa sorții/ Va sta mireasa-n neagră smoală/ Să treci cu ea botezul... porții.

7. Nu-mi presimți?...nebulnia? (p.48, anul1919): De presimțit? Nu aveam cum! Sunt pe deplin, prea dumirit acum: Ceea ce-n viață-ți părea o nebulnie/ Era fior de nouă poezie! Atunci?Sigur! Îți dau crezare: L-ai „presimțit”pe Dumnezeu...Cel mare!

Râzând spre soare, te constatai și te întrebai. (Lumina raiului, p. 49,anul 1919):

8. Atâta răs fără` de căldura răului?/(...) De unde-și are raiul lumina?–Știu:Îl luminează iadul/ cu flăcările lui! Te-ai întrebat, ne-ai sugerat răspunsul: În căldura răului/ În păcatul ascunsul. Lumina raiului, în fundul hăului.

În altă parte ne sugerezi cu altă spusă: Lumina harului.../ în fundul Tartarului! Apoi, zic zău!/Răstălmăcind răspunsul tău: Soarele-nalt? Pe...Tărtărau!

Asculți inima, precum o scoică (Scoica, p.50, anul 1919), în care freamătă o mare ciudată și te întrebi:

9. O, voi ajunge, voi ajunge/vreodat` pe malul/acelei mări, pe care azi/o simt,/dar nu o văd? În marea cea mare ai ajuns/ Acolo în întregul ascuns/ Noima, cândva a privirii/ Dusu-s-a în sinea firii!

10. Vei plânge mult ori vei zâmbi? (p.67, anul1919) Știind ai spus-o! Că numa-n lacuri cu noroi, pe fund, cresc nuferi! Soare și lună sunt în noi/ Praf și pulbere, noroi/ Vom jeli cu lacrimi-ploi/ Și-n hohot râde-vom apoi!

În marea pace (Pax magna, p.68, anul1919) te simți îndumnezeit, dar și copleșit, apoi îți pui întrebări:

11. De ce-ntr-o mare de lumină mi se-îneacă eul/ ca para unei facle în văpaia zilei?

A-L vedea pe El/ Chiar de-ți pui un țel / E ca și când cu ochii ai privi în tine/ Și asta nu se poate! O știm bine...

12. ...un glas îmi strigă ascuțit din întuneric,/ că dracul nicăiri nu râde mai acasă/ ca-n pieptul meu? Stau cumpănite-n orișicine/ Starea de rău și cea de bine/ Un El avem și o Satană/ Și...dialectic le dăm seamă.

Apoi cu Gândurile unui mort (p.84, anul 1921), înmulțești întrebările, parcă de... dincolo de prag:

13. Ce-o fi acuma pe pământ? Celor trecuți dincolo de timp, cu și fără vrere/ Timpul nostru măsurat/la ei, n-are putere!

14. Dacă mai zboară, zile, veacuri și dacă pentru ele avem... leacuri? Acuma pe acest pământ/ Multe-s schimbate, multe sunt/ Cum le-ai lăsat în grai:cuvânt/ Și bai ar fi atunci când...se mai schimbă/ De n-ar mai fi străbuna limbă!

15. Dacă albinele mai zboară spre păduri? Mai zboară roiuri de albine/ Vezi bine!/ Să facă-n lege mierea.../ Alta-i acum durerea:/ Tăiate-au fost: cântări, păduri/ De mult ne/simț, de multele securi!

Din vremuri pașnice cu duhovnici răzbate întrebarea către rugătorii de La Mănăstire (p.89, anul 1921), cui să-i folosească ruga?:

16. Pentru cine? Pentru cine, La mănăstire, pe pământ : O rugăciune? Pentru cele și cei ce sunt!/ Și s-au legat în curcubeu: Gândul tău,cu gândul meu,/ Grijile pentru oițe,/ Suspinul din fetițe,/ Dorința bătrână de ducă.../ Și multe, multe încă!

Ne întrebi apoi, bănuindu-ne cititorii tăi (Către cititori, p.117, anul1924) în așteptarea celor, încă nevorbite:

17. De unde să încep? De unde să-ncepi? Bună-întrebare!/ Cuvintele tale au lacrima dulce/Temutu-te-ai că...or fi amare?/ Bine-ai purces! La timpul cu răscruce!

Pe Dumnezeu, cu calm, într-o smerenie de Psalm (p.118-119, anul1924) îl ispitești de toate cele, cu întrebătoarele tristeți:

18....Ce era să fac?/Să prind din văzduh sulița veninoasă/ din adânc azvârlită de altul să te rănească subt aripi?/(...) Ori nu dorești nimic,/(...) nici măcar rugăciunea mea?/ (...) Dumnezeule, de-acum ce mă fac? Pe Dumnezeu, mereu îl întrebi. El mut, neclintit își ascunde chipul. Are pe cap mulțime de trebi. Îl urmezi...că-i ești doar ursitul.

Om fiind, te-ai aplecat peste margine (Un om se apleacă peste margine, p.123, anul1922) și te-ai mirat:

19. M-aplec peste margine:/ nu știu-e-a mării/ ori a bietului gând? Te-ai aplecat peste o lume/ peste tâlcuri de genune/, peste margini de privit/ întru gând nemărginit!

Dar uneori cu roluri schimbate, vreun călugăr bătrân te cheamă să săvârșești vreo taină, poate vreun botez...(Călugăr bătrân îmi șoptește din prag, p.125, anul 1922)

20. Tinere care mergi prin iarba schitului meu,/mai este mult pân-apune soarele?/ (...) Mai este mult?/ (...) Botează-mă cu pământ! Soarele apune, pentru fiecare/ la un prag ne dă înnoptare/ umbra crește întregă, fără de hotare. Ceasul ne bate în inimi asfințitul, bătrâne!/ Curg în clepsidre țărâne. Pot să-ți ascult inima, să observ stingerea luminii și pleoape peste marea umbră să trag... Părinte drag!

Fiecare răsărit de soare, fiecare deșteptare din somn, fiecare ieșire din ne/viață: o înviere? Pare o provocare! (Înviere de toate zilele, p.126, anul1924):

21. Învie străbunii? Cu noi sunt în zilele când le spunem numele și le trăim faptele. Cu noi sunt, că ei ne sunt: același lut și duh prea sfânt!

Ai filozofat cu Heraclit lângă lac (p.127, anul1922), dar știm că ai făcut-o cu toți gânditorii lumii, arătându-ne și pe noi, rudele tale: cugetători, cu moșii demult căzuți pe gânduri, pe la Hamangia:

22. Vreme, când vrei să iei drumul cel mai scurt,/ pe unde apuci? Drumul cel mai scurt? E drumul cunoscut!

Lângă lac, stând Heraclit fără-înot? I-a ocolit! Scurt e drumul gândului/ pe aripa vântului/ mult mai lung al înțeleșului/ după truda...culesului!

23. Pentru a redobândi înțeleșul întregului din cei doi părinți (niște alții l-au botezat:androgin, ca pe un Adam, înainte de-a-i fi luat cineva o coastă!),

La nevoie de-o inițiere (Taina inițiatului, p.133, anul 1923), uneori, aplecat peste întrebările lumii, scriai o Scrisoare (p.132, anul1923), cu...întrebări:

24....Doamne,de cine m-am lepădat?/...De ce m-ai trimis în lumină, Mamă,/ de ce m-ai trimis? În toate cele e și-Un Tată să dea și El zestrea divină. Mamei?, carnea i-am luat-o! Să fim? Ne dă și El:lumina!

Știm că ai iubit... jocul. Ni l-ai povestit în cele... Trei fețe(p.51, anul 1919) ale lui. Toți jucăm! Fiica pământului joacă (p.136, anul1924) și uneori este contradictorie:

25. Cine mă cheamă, cine m-alungă? Un du-te vino este jocul, o dialectică-povară, nu prea ne știm norocul.. E înăuntrul?, e afară? Acu îți zic o alta: „Uite-așa se joacă fata/ Și pe stânga și pe dreapta!”

Te-ai declarat arendaș al stelelor și ne-ai potopit cu întrebări. Cuvântul din urmă (p.143, anul 1924), ai vrut să-l îngropi, odată cu tine, la rădăcinile pomului blestemat:

26. Cine mă îndrumă pe apă?/ Cine mă trece prin foc?/ De paseri cine mă apără? Întrebările de pe urmă? Din pom, căzute frunze-n pragul porții Gândul de ducă-l scurmă/ Stihii-n balans, în jocul sorții!

Pasărea sfântă (p.153, anul 1926) – întruchipată-n aur de sculptorul C. Brâncuși, te-a impresionat și pe tine, cum va fi mișcat sensibilitatea lumii:

27. Pasăre ești? Sau clopot prin lume purtat? Zburarea însăși, răspuns-a Brâncuș/ Iar clopotu-i Departe cu vestea!/ Păsării, lumea să-i fie culcuș/ Despre români, să spună povestea!

La balanța de la Echinocțiu (p.154, anul 1925) unde se cumpănesc nopțile cu zilele... te întrebi ce se întâmplă dincolo de cumpăna luminii cu balans:

28. Făpturi ce-ați fost, unde vă țineți? În ... mai minte,/ În morminte,/ În memorii... cu arte,/ În slovele din carte!

Te minunezi la chindie, în amurgul zilelor, cum umbrele se scoală-n picioare, lungi, din ce în ce mai late. Asfințit (p.159, anul 1928) cu întrebările lui:

29....se depărtează/ ce focuri vechi?/ ... Se desface - care poartă?/...Se deschide – care ușă?// Îmi taie drumul-care prieten?/Îmi taie pasul - ce vrăjmaș? Soarele a asfințit la chindie: culmea însăngerată, ciorchinii din vie. S-a ascuns în pâine, roșu vrăjmaș, mâine va fi mai nou pe imaș!

După o culme: o poartă, după o alta:ușă. Între ele, ca o toartă orizontul sorin, cu polen de cenușă.

Elegie (p.161, anul1929), îmi răscolește o nemulțumire, ca un blestem: prea dormim de veacuri... pe noi!:

30. În ce tărâm și-n ce somn te-ai oprit?/Cerească sub ce iarb-ai rămas? În plaiul mioritic în somnul ce răpune mâncat-am somnoroase? Deșteaptă-te române!/ Acum....aaaaa!Nu mâine!

Drumul sfântului (p.165-166, anul 1925), vorbește de-un Gheorghe, devenit celebru în calendare, pentru că ar fi omorât niște balauri. Nu trebuia însă să se atingă și de șarpele casei, probabil același care o va fi ademenit, prielnic cunoașterii, pe străbunica Eva. De aici și ruga tinerelor fecioare, încă ne/dedulcite:

31. Sfântule, cum să ți-o spun? Spune adevărul, fată! cu...„a fost odată”: un zmeu, poate zeu, balaur, zburător ce setea ostoia-n amor. Femeie vreau a fi, cu bună casă! Oprește-te voinice!Șarpele mi-l lasă!”

După un sfânt, iată!, un altul! Ioan se sfâșie în pustie (p.172, anul 1926):

32.Unde ești, Elohim? Se întreba cândva și Iov sfârșit și el de-un vechi istov, iar duhul lui Ioan în pustie, al meu și-al tău pare să fie! În noi, în fiii Lui, s-a spus... În noi! Să-l căutăm pe Cel de sus!

În Sat natal (p.179, anul1931), în Lancrăm, te-ai întors, în 9 mai 1961, după ocolul prin lume, să te statornicești la ... „mume”, cinstindu-ți nașterea (9mai,1895)!:

Dar de ce m-am întors? Te-ai întors în luna, ziua, cu victoria satului natal: să-i fi gloria! Nu după douăzeci de ani de viață,/ ci la soroc, de ghem fără de ață!

Cum să vorbim de...Boală (p.180, anul 1931) altfel, decât în spiritul unui diagnostic?:

33. Făptură e? Sau numai vânt e? N-are chip, e ca o boare / Nu știi cum vine, cum dispare! Nici leacul din străfund nu-l știm / În rostul vieții...doar trăim!

La hotare știai că se poate trece, precum l-ai tocmit pe...Caron, barcașul, într-un roman nu prea acceptat-de cei ce făcură un infern multora prin preajmă. În Hotar (p.188, anul 1933) întrebările se referă la cânturi, precum făcuse Dante, „divina” lui...Comedia...

34. Acum, ah de trecere cine va-începe cântarea?/Acum, ah negrele ape cui îi dau tonul? La Styx, ori Aheron, când da-vom vamă cântul popesc, se va porni fremătul celor de pe malul timpului altfel curgător.

Vrajă și blestem (p.189, anul 1932) ne este doar un pre text:

35. Războiul după ușă pus/ țese singur –vezi suveica? Pașnic e-al pânzei res-bel/ cu urzeală și fuscel/ bate firul dintre spete/ îl întrețese pe îndelete,/ îl potrivește cu ițele/ mântuind ispitele.../ Nu-i de fel cel belicos/ Război, lucrul prea frumos?/ Iar suveica? Prins cu zorul,/ N-o mai văd! Dar văd covorul!

Semnăturile vechi poartă felurite chipuri. Rune (p.193, anul 1932) întrebări ne pune:

36. cine vă-nseamnă, cine vă pune?/Făpturile toate, știute, neștiute,/poartă-o semnătură–cine s-o înfrunte? Timpul în semne se pune/ în vechile, uitate rune./ Un scrib, un cronicar, ori scriitor cândva cu nume/ a încercat poveste-a spune./ Aievea erau toate:zilele-calende/acum băsnim părelnice legende!

Temeri de întuneric și de necunoscut. Din adânc (p.198, anul 1933) se ridică negura:

37. De ce îmi e așa de teamă - mamă -/ să părăsesc iar lumina? Când avem lumina-n ochi –fie-ne de deochi!-/ în soare suntem, pe umeri la...tată cu lumina-l dobândă luată! Mamei i-am dormit în pântec,/ În leagăn, în poală cu cântec./ Apoi la vremea mumei, în chindie/ teamă avem de bezna-i din chilie!

Pe... Lângă cetate (p.211, anul 1937), în care ceasul din turn ora bate, un nebun, ori un trecător oarecare pot să pună o întrebare:

38. Izbânzile cui n-au căzut?/ Și inima cui n-a tăcut? Trecătoare sunt toate: în aer, pe pământ, în arderi și pe ape/ clopotul din turn bate,/apoi tace/ se iscă în lume vreme cu pacel/ Tu, poete, ai numit-o cu pricepere: tihnă,-n mare trecere!

Pe câmpul alb scrierea cu negrii corbi poate însemna ceva. Aici, Corbul (p.213, anul 1937) uitat merită un blazon românesc (A.E.Poe ni-l va fi povestit pe cel de peste un ocean!):

39....un corb./ Îl vezi, fetița mea, Ana? Nu-l văd! Putea Ana răspunde/ nu-i nici pe cer, ori flamuri...Se ascunde!/ Ori poate-i osândit la anateme/ de când potrivnicii l-au scos din steme!/ Vulturi străini țin astăzi crucea-n cioc/ și toate par fără noroc!

Am mai vorbit de-un fel de trezire. Cea a naturii este o Trezire (p.215, anul1937) ca o primăvară:

40. Cine vântură de pe muncel/ atâta lumină peste el?/ (...) Soare, soare, de ce l-ai trezit? Peste floarea din muncel/peste turma cu alb miel / sună trâmbițe răsună,/ bucium, tulnice îngână.../voia bună./ Arhanghel cu Bunavestire/ Vântură puteri în fire/ să se nască, iar și iară:/ iubiri noi de primăvară!

Voinicel, Alesul (p.218, anul 1937) la marginea satului iscă întrebările:

41. El e cel chemat? El e cel ales?/Frunza verde –Fiul Omului? Da! El, El-Ohimul/ De la ultimul, la primul/ De când cu Eva... Adam și Pomul/ șarpele isteț e-n Omul!

Unicornul, fabulosul cal alb cu corn în frunte, pare ispitit de taină. Unicornul și oceanul (p.231, anul1938) se înfruntă:

42. E apă, s-au altă ființă, cu plesne,/în care se simte intrând pân` la glesne? Noianul adâncul, Oceanul/ E mult mai mult decât apă/ Unicornul cu clipe cât anul/ Ființă își ia când se-adapă!

Ana, fetița din poemele tale, se miră de ce vede (Fetița mea își vede țara, p.240, anul1941) și se întreabă:

43...toate/altfel sunt. Ah, cum se poate? De-s lucruri altfel, de ce să se mire?/ Când au un loc, un timp și-un nume?/ Toate cu rostul lor în fire?/ Toate botezate-anume? / E aici... multă uimire!/ e și plinul de iubire!/ Asta-i cu Anișoara: fata ta, iubindu-și țara!

Domnițele (p.245-246, anul1942) din evi trecuți țin poveștile și legendele. Aici întrebării domniței îi răspunzi cu o întrebare:

44. „Tu știi—ah, tu nu știi!—cine-a fost Uta?"/(...). Domniță, cuvintele noastre-s morminte, nu crezi? Gândul rostit se duce cu vântul/ substanță ne pare cuvântul/ iscat de limbă în cavoul-gurii/ să punem epitaf făpturii/ nimb de înviere cu substanță/la pomeniri: când îi dăm viață!

Îți amintești, din nou, de omorâtorul de balauri canonizat demult: Sfântul Gheorghe Bătrân (p.255, anul 1942) dintr-o eră cu arătări, una fierbinte și te mai întrebă asupra faptei eroice:

45...Când?, Când s-a întâmplat? Când solarul Apolo se botează di-nou? Creștinat în sfânt Gheorghe, erou?/ Să fie stindard biruinței, sub noul soare?/ Ori doar să ducă vestea-n ecou? Că a ucis... păcatul, din șarpele mare!

Cuvinte către fata necunoscută din poartă (p.259-260, anul 1942), după ce constăți că ducem cu noi mereu copilăria, te întrebă asupra... porții și a celei din prag:

46. Ce poarta e în adevăr aci? Poarta sură/ căreia n-aș vrea pe nume să-i spun?/(...) mă întrebă:Tu, fata din poartă,/tu—cine ești?/Și dacă nu ești,/ atunci unde ești și cum vei fi? Cine-ar putea fi fata necunoscută din poartă? Să-i spunem Curmătoarea... după soartă? Vameșă, ori poate...vrăjitoare? Unde ieșirea-i, ori poate intrare!/ Poarta, acum o ști bine!/ În Lancrăm, acasă la tine, în ușă așteptatu-te-a... muma!/ Numește-o tu, pe fată acuma!

Se întreba un înaintaș: „Unde-i cuvântul, ce exprimă adevărul?”. Tu în Ardere (p.262, anul 1942), ne pui altfel problema:

47. Ființă tu—găsi-voi cuvenitul/sunet de argint, de foc, și ritul/ unei rostiri egale/ în veci arderii tale?/ (...) Tu floare mie, cu puteri de zodie,/unde și când găsi-voi singurul cuvânt/ în cercul nopții să te-ncânt?//Nepriceput pe lângă vetre/ dar înțeleș de zei și pietre,/ cuvântul unde-i— ca un nimb/ să te ridice peste timp-?/Cuvântul unde-i—care leagă/de nimicire, pas și gând? Ai ars poete!//Și-i bine, să se știe! Metafore cu vers.../Ce poezie!/ Gândul adânc, fapt de trezvie/Înaltul pisc—filosofie! Ai găsit în sunet: cuvenitul/Măsura, lamura și-argintul!

Prin Noiembrie (p.265, anul 1943) nostalgiae tuturor plecărilor anuale întrebă și ele:

48. Am pierdut, vai, ce-am pierdut?/ (...) Golul cine mi-l răzbună?/ Golul, în izvoare multe/ Muma stă iar să ni-l umple, să ni-l stâmpere de lună/ și de soare..., jos în humă!

Te-ai gândit înainte de încheierea veacului și mileniului și te-ai tânguit. Cântec pentru Anul 2000 (p.267, anul1943) pe lângă Sibiu:

49. Mai aminti-mă-va un trecător/ vreunui străin, sub ceasul lor? DA! Universitatea sibiană draga!/ Luciene! Numele-ți poartă:Blaga! Trecut-am mult de 2000/Și te recită azi copiii!

Prin noiembrie, în alt an – Jale la început de Noiembrie (p.272-273, prin anii1946-1951), tânguieli cu interogații:

50. Ce-ți lasă în urmă?/Ce-ți lasă în față? Păsări toate, cuibu-și lasă/ Cară-n ceruri coapte o vară/ Ne lasă brume și casă/ înc-o dat-, a câta oară?

Apoi, altui călător îi ascuți (Cântecul Călătorului în Toamnă, p. 285, anii1946-1951) și îi împărtășești jalea:

51. Jalea rățărilor,/ mohorul mahnirilor,/ / ale cui sunt, ale cui? Ale celui ce le are/ Ale tale, de te doare/ Ale celui cu credință,/ celui ce le-a dat ființă,/ călătorului prin lume /celui ce le-a dat un nume.

Balada fiului pierdut (p. 286, anii 1951-1957), să fi fost ea scrisă, de tine, după năvălirea lupilor roșii, peste plaiul tău mioritic? Oricum din pierdere, mult peste timp, te mai poți regăsi!:

52. Zvonul stins prin noaptea rece/îl auzi, din moarte, mumă?/ (...) Oare ce-i?—S-aude pasul/fiului care se întoarce? Pământul tremură sub pas / Și mersul se preface glas/ Unde ești mamă?,sunt eu!/ Te-aud! Întoarce-te...mereu, mereu!/ și nu uita de Dumnezeu!/că El e Tatăl și e zeu!

53...Vezi tu jeraticul, truda din vatră? Văd răsăritul roșu și apusul în vatra încinsă, cu jar însângerat de unde, din senin, prea Susul în brațe maicii, El ne-a dat!

La solstițiul iernii se închide un cerc cu legendă și se deschide cu o naștere nouă. 21 Decembrie (p.291, anul1959):

54. ...Dar cine/ trăiește pe vaste aceste/ tărâmurii, pe-adâncile, altfel/decât pe un prund de poveste?/(...)În iarnă stă țara. Vai, unde-i/albastrul ei sfânt atribut? Povara de este...se face poveste. Apoi ne trăiește, toată!/ Albastrul sfânt al țării?/E-n pacea înseninării/ E-n flamura ce flutură în larg / Lipită de înalt catarg!

Natura își împlinește ciclul. În Timp (p.292, anii 1943-1946), totul se vădește cu încercuiri și îmbrățișări:

55. Dar faptele mele unde sunt? De mult sunt toate zăcământ/ cu înțeleșuri în cuvânt!/ Sunt toate în veșmânt cu ie/ În rostuita-ți poezie!

Balada mierlei (p.297, anii 1951-1957) părea un blestem al vremii, în care se înmulțiseră orbii și cei cu vederea strâmbă:

56. Ce te miri că-n Cluj, prin soc și nuc,/ mierla fluieră ca un haiduc? Ai pățit-o, chiar se știe/ haiducit,-blestemați fie!/ Din trista-ne Academie/ Că-n vreme-aceea cu ... Satane:/ duium plecau în codrii... Ane!

Pe munte (p.298, anii 1946-1951), te-am știu cățărât de pe la opt ani, când vei fi văzut Șurianul cu iezerul său, apoi când de un Sfânt Ilie, te va fi apucat o furtună inspiratoare. Ce mai! Pe atunci acolo știai că se ascund zeii. Apoi te-ai întrebat despre „Oboseala anului”(p.299, anii1951-1957) și ne-ai exemplificat la chindia-ți apropiată cu:1959!(p.511, anul 1959), anul fără rouă, în care creștea pustiul:

De unde vine oboseala anului?/ (...) pustiirea fără de seamă a unui poem... Oboseala anului de la vâltori și mori? De la urcușuri, căutări, frământări, neîmpăcări? Eu cred că de la mai multe poete! / Ce anii le-adună-n buchete/ Le pune-n faguri cu trudnică miere/ În chihlimbare, în zbor ce nu pierde./ Oboselile-și cer odihna-tihna, după etate/ Iar a ne/timpului e... eternitate!

Drumurile noastre toate, își găsesc liman. Drum prin cimitir (p.301, anii 1946-1951) îți faci când te porți singur, adică atunci când nu ești dus și mai poți, cu urechile tale să auzi de deasupra, bătăile de inimă ale pământului:

57....Și-apoi iarăși/s-ascuți dacă inima, jalnica, vechea,/ mai bate-și-a cui?//A nimănui-cuteza-vei să spui? Toate cele vechi, găfâie, pâlpâie/ auzul cu greu le bănuie./ De mai auzi un clopot afund,/ ca prelingere abia, pe un prund,/ să știi că inima bate la poartă!/ Nouă ne-o bate!/O soartă ne-o poartă!

Zi de Septembrie (p.317, anii 1945-1946) petrecută între... ziduri:

58....În târzia, bogata căldură/ închis între ziduri cine-ar mai sta? Între ziduri șade prinsul/ Pus în lanțuri e învinsul/ În canon e legiuitul/ Șade-n cer(c) încercuitul/ În îmbrățișări:iubitul!

Oraș în noapte (p.321, anii 1946-1951)

te întrebă și socoate dacă nu-s ascunse toate?:

59. Ce-a rămas din lucruri? În noapte? Cele semnalate/ siluete cu fruntea în stele / Mai jos cele luminate/ apoi, multe cele/ din vedeniile toate!

Oedip în fața Sfinxului (p.331, ani 1945-1946) stă de-o istorie, orb de blestem, ca să se descopere semn, de Om, cu greu păcat:

60. Vorbești?-Te doare și pe tine întrebarea? Pe Sfinx, de l-a-întrebat Oedip./ Răspuns primească? Nu este chip!/ Tăcerea din priviri, încordarea din gheare?/ Pot sta răspunsuri la-întrebare!

Cântecul Obârșiei (p.336, anul1954) îmi amintește de... Lotru, vecinul de peste Tărtăra al Văii Frumoasei, acolo unde spre vărsarea în Mureș, în Câmp, vei fi văzut lumina timpului tău: Drumuri de apă, nor și dor...:

61. O, drum și ape, nor și dor,/ce voi fi când m-oi întoarce/ la obârșie, la izvor?/ Fi-voi dor atunci? Fi-voi nor? Eu, megieșul cititor,/ fi-voi Lotru, pe-altă vale, alt izvor cu multe ape/ nu ceva care desparte! Avem un drum trasat, o cale!/Izvor? Norul care știe,/ să se-întoarcă și să vie! Dor, izvor cu apă vie/la Obârșii:mie, ție/ și celor ce-o să vie!

Înțelepciunea de Grădină (p.340, anii 1951-1957)... să fie sub semnul istețului și blestematului șarpe din Rai?:

62. Ce ne-nvață pomul sfânt? Tu ne-o spui foarte adânc: curați să fim... în rit și tâlc! Să păstrăm în suflet taina! Visul să-l purtăm în haina -portului nostru din veac,/ care s-a născut din plac,/ că părem ca pomii-n floare/ primeniți de sărbătoare!

Ai colindat și meleaguri străine. În Arabida (p.343, anii 1943- 1946) eu n-am fost:

63. Arabida –ce te evocă/ mai mult decât plajă și rocă?/ Aromele poate și pinii?/Castelul maur sau delfinii? Iartă-mă! Eu n-am călcat-o deși mult ai evocat-o. Am auzit de-o semilună,/ de marea de nisip, nebună./ De-un Mahomed, strigat din minarete,/ Despre califi, mătăsurii și de ... fete!

Stai de vorbă cu Dumnezeu și constăți că îngăduința Lui nu are nume (Doamne, ÎngăduințaTa, p.345, anii 1946-1951) atunci când îți vezi de ale tale:

64....(de ce ai spori cu-această notă drama?)/De vreme ce la tine nu iau seama/măi mult decât la floarea de pe câmp. Stai de vorbă cu... Dumnezeu/ Între voi nu caut eu!/ Nu te-ai convins că a-L vedea e peste poate/ În chipu-l de lumină orbim ca-n neagră noapte!

Psalmul151 (p.351, anii 1946-1951), despre prezența lui Dumnezeu, coborât printre oameni... în istorie:

65. Al semințiilor și-al regelui David erai./ Ai fost cândva, dar unde ești acum?/ (...) Unde-ai căzut din lume rupt, tu care câte-o/dat/ te alegeai și din fața mea cu soarele din mare,/ tu care-ai fost cândva și-al meu, prin toate? Pe cel din timp îl știi-n istorie-ntr-un fel/ dincolo de vreme, n-ai reper! / Înainte și după ce Om și El a fost/ E greu a pricepe vreun rost!... Da-n pământul lui David, El-Fiul/ formă și trup, un chip avu, apoi...pustiul./ În lumina din care veni și plecă nevăzut/ timpul-istorie a dispărut!

De rerum natura (p.353, anii1946-1951), adică este o ordine în natura lucrurilor:

66.A căzut pe lucruri rouă/sau e numai o părere?/(...) Bate-o inimă în lucruri?/(...) n-au și ele gânduri, patimi? Când o simți în iarba crudă/ din adânc ceva asudă./ Pui urechea. Ea s-audă!/ Inimi, patimi să-ți răspundă!

Don Quijote (p.354, anii 1951-1957) dacă ar reveni, acum în mileniul III, sigur că Sancho i-ar da alte răspunsuri întrebărilor:

67.Sancho, vezi tu cum ne duce/un noroc prin țări de piatră?/ (...) Ce zărești pe creste-nalte?/Mori de vânt cu aripi albe?/Ori sunt zmeii năzdrăvanii?/Ne așteaptă-ce înfrângerii?/Sau sunt morile doar îngerii/ ce-au căzut din cer prin Spanii? Par tot mori, ceva mai demne,/ emancipate și moderne. Numi-le-vom:eoliene!/ Zei? Doar par nu crede-n semne!/ N-avem a ne teme ...de sonde, relee, ori antene!

Îngerul lumii (p.356, anii1946-1951) ca un înger păzitor. Te preocupă soarta lui, de după:

68. Îngerul, paznicul, când va pleca/ din lumea aceasta a mea,/ îngerul ce va lua?/Va să ridice cetatea/la cer, sau albă etatea mea, încă vie ziua și noaptea?/ Alege-va-n ceasul din urmă/ să-nalțe cu el numai urne/ și sortii, cari în humă se curmă?/ / Voi-va să mute povestea/de sus–materia toată și vestea? Se zvonea că mă locuia, Cu mine dară, cred c-a...pleca!/ De voi zbura pasăre-duh/ va fi cu mine în văzduh!/ De voi fi poveste-n carte/ aceleași pagini om împarte! Păzitor când pus eram în turmă/ de urnă voi grijii... pe urmă!

În fața unei statui a sfântului Gheorghe (p.358, anii1946-1951) constatăm că nu doar șarpele își lapădă piele, ba chiar și statuile îmbracă hainele timpului:

69.Cine i-a spus–lui,focului prin lume,/în zale de reptilă să se încingă? Gloria se scrie în stane de piatră, de marmură, de aramă:/orgolioasa știre, s-o dea samă. Așa și sfântul Gheorghe pe soclu suit,/ de vremea prea lungă pare coclit./ Bronzul, cândva lustruit, /acum se vede/ o jalnică piele de guștere verde!

Prolog (p.371, anii 1951-1957). Triste constatări, privind trădările - ori poate aserviri ale unor cugete îmbolnăvite, prin era... lupilor roșii!- sarcini de serviciu ale cântăreților în strune:

70. O, tineri cari umblați printre frumuseți,/ ce fel de tineri sunteți, tineri cântăreți?/ V-a părăsit de tot dumnezeirea?/ Uitarăți cântecul ce-l cere firea?/ Sau nu-l găsiți? V-a amuțit în gură/cuvântul ce alege lamura de zgură?/(...)...sau așteptați/ ca inima ce are dreptul la odihnă/ să cânte-n locul vostru și iubirea? Da! Nu toți pot sta pe verticală/ Caracterul, credința... nu se-nvață-n școală!/ Pe-a propagandei pără-dâră/ Cântăreții mu(l)ți? Nu-îndură! Ei? Se târă!

În jocul vârstelor (p.375, anii1945-1946) să mai fim ce-am fost:

71. Dar, cum?, când jocul început mi-o cere,/ cum voi învinge timpul pus –/vai, ca un scut de aur între noi –/tu rășărit și eu apus? Să prindem cu rost/ Ceea ce ... a mai fost: Inel lunecos: Uroboros! Uroboros! Să ne naștem iară, din ce-am mai fost!

Glas în Paradis (p.381, anii 1946-1951) după un taifas sub pomul de leac al luminii:

72. Ce grai în sânge am închis? Clocotul primei suflări. Freamăt și zumzet din meri. Pun urechea pe ram, ușor/ Simt, târându-se interior, șarpele ca un fior!/ Apoi, apoi chiar n-avem vină/ pentru osânda: de-a fi vrut lumină!

Primăvară (p.405, anii 1951-1957) Anotimpul impulsurilor, din alți ani, ale legilor perene ale firii:

73. Care-i drumul ce te-ndeamnă?/A cunoaște–ce înseamnă?/ A iubi - de ce ți-e teamă/printre flori și-n mare iarbă? A cunoaște pe sub pom/ încerci iarna, se-înțelege!/ Nu te temi de Zeul-Domn/ iubirii El, a dat o lege!

Cărăbușul de aramă (p.409-410, anii 1951-1957) ni-l arăți să-l luăm în seamă:

74. Mișcă? Stă să-nchege gânduri?/Se destinde? Se descalță? Pare-o broșă de smarald./ În iulie, cuptor de astru/ Pe umărul înalt și cald/ E gata să se fac-albastru!

Cântecul focului (p.413-414, anul 1954) Tot din fabula verde și cald-a naturii:

75. Descinzi dintr-un basm vegetal, al răsirii?/ (...) Îngădui răspuns înălțat peste timp, peste loc? Peste timp și peste loc/În chipul cu priviri de foc/ lubita-i o Sânzâiană/ Poem: o blondă din poiană!

76. Ce ne va ține întotdeauna tineri? Întrebare și Răspuns (p.419, anii 1951-1957) În zilele jocului/ În dogoarea focului/ în brațele venerei „Vineri”/fi-vom mereu tineri!

De-a lungul anilor s-au strâns multe strofe, cu multe întrebări (Strofe de-a lungul anilor, p.420-421, anul 1957):

77. Mai e nevoie de vreun vers?/(...) de-un izvor?/(...) de vreun spic?/(...) de cuvânt?/ (...) de statui? (...) de destin?/(...) de vreun drum?/(...) de-un mormânt? Este nevoie de toate!/ Când te îmboldește gând/ este nevoie, de se poate.../ Să vină pe rând!

Alean și amintiri ce torc (p.428, anul 1952) Sufletul tomnatic, luat în coarne de cerb și reni, par a cutreiera prin anticamera iernii. Cornul abundenței se deșartă să sune a gol, apoi goarneau anunță suspinele și veninele. Bate în poartă insistent, precum în simfonia destinului... aminul. În amintiri vrei să reții zborul, un instantaneu al sufletului, ca într-o „colivie” de chihlimbar:

78. Stă țintuit. Mai este viu? Firul tors de amintire/ este doar zăbavă-n fire./ O sfântă iluzie banală, pretențioasă concluzie!

Poveste (p.430-431, anii 1951-1957) Voi-va pasul să se mai întoarcă? Poate-ntr-o seară, mai spre noapte, să spună la ureche-n/șoapte, lucruri importante: vestea acumului în zborul lăstunului:

79. Răsună a-nceput. De când venim?/ (...) Voi-va pasul...? Nou început...la ce ne-am priceput! Venim, spune-n răboj-scriptura,/ de când, făcu-a fost: făptura!/ Cât despre pasul, întors spre răsărit?/ Aici... e mult de povestit!/ Povara lui a fost... veste/ se cheamă la bătrâneți: poveste/ Te-întorci la ea, de nu a fost uitată,/ doar cu...,a fost odată!”

Cântecul Vârstelor (p.434, anii 1951-1957) Vârste cu multe inele,/ când mai bune, când prea rele,/ prinse în șirag la gât,/ să ne treacă de urât,/ ori mătâinii/ – frământate mărgele- /să le numărăm cu noimă,/ ascultând romanțe, doină....

80. Dragostele bune, rele,/ce-a rămas sub glii din ele? Oale taică și ulcele, pe-aloc: brățări, inele, șirurile de mărgele: anii mei, zilele mele!

Cetăți, Arhipelaguri, Oceane (p.439, anii 1946-1930) Multe s- au arătat pe cale și multe au fost petrecute, apoi s-au așezat în nopți cu lună plină și câte-o dată împutinată, sau chiar lipsă, când se pusese de-o eclipsă:

81. Cum se poate lumina lunii o dată s-o vezi/ și apoi s-o trădezi/intrând în întuneric? Ziuă cu soarele mai marele mi-o pitește, o dă lipsă, uneori câte-o eclipsă... De trădare? Lasă asta, lasă! Ea (luna!), ea-i o mincinoasă...: crește cu semnul „lui D”, iar când descrește pune „C”.

A fost Cândva Pământul Străveziu (p.442, anul 1955) Nici tu nu poți să știi, ne-o spui însă, deși constăți străveziile ape pe sub codrii de smarald și întrebi. Eu aș avea altă probă, de când omul, păcătosul!- părăsi planeta și o văzu albastră, cu oceanele-i revărsate:

82. A fost cândva pământul străveziu/ (...) când o sălbatică risipă/de frumuseți prilej dădu întâia oară/ păcatului să-și facă pe sub arbori cale? Verde e Pământul, când un codru-i dă veșmântul./ Negru și mănoasă brazdă,/ când îi e seminței gazdă./ Alb cu omătul țol,/ pământu-i veșnic pe la pol./ Roșu-ruginiu pe valuri, pare viu, / prin siliciu fără oaze, prin pustiu./ Dinspre bolta-ne măiastră/ te arăți planet-albastră!/ Acum, sunt dumirit și eu,/ de ce avem un curcubeu!

Thalatta! Thalatta! (p.443-445, anii 1951-1957) Din Babilon, prin Trapezunt, căutau dorita mare grecii și din glasul celor zece mii s-a auzit: marea!, marea! Nu îți amintești dacă ai fost acolo, ori numai ai citit, dar marea, marea fremăta în tine chiotul și nelămuritul răspuns:

83. Am fost de față oare pe răspântii/ (...) venind pe căi din Babilon?/ (...) am citit cândva povestea/ (...) - și toate acestea?/ (...) Fost-am eu de față?/ (...) A fost aceasta-când? Ți-amintești, părelnic, alte fapte, fără dubii/ Pe mări întinse, pustiuri, fluvii/ - chiar Danubii!-/ Strigăm și noi, văzând liman noianului,/ cu gloata: Thalatta!, Thalatta!

Grădiște (p.446-448, anii 1951-1957) Știu că ai trecut pe acolo cu... Daicovici, înaintea căutătorilor de cosoni și al neprețuitelor brățări. Ai găsit zeii, nemuritori și ei, dar cu templele dărâmate și concurate de bisericile, din ce în ce mai multe și mai goale. Oricum, aici culmea era mai aproape... Dar cauți și întrebi!:

84. Mai sunt izvoare pe pământul nostru?/Am și o taină... Să o spun, să nu o spun?/ Ne va fi dat s-ajungem și pe culme într-o zi? Situl necercetat, din pricini neștiute, Nu dă voie la urcat, spre mai știute! Adulmecăm în frunze căzute freamătul urmelor pe cărare. Umbrele Daciei nemuritoare. Mirați, (ne)sfioși, de multe ori venim să căutăm comori!

Umbra Evei (p.463, anii 1957-1959) Provocarea umbrei, ușor albăstrie, părăsind raiul pentru rostul vieții:

85. Cu ce să asemăn adaosul,/când vraja pereche nu are? Cu o priveliște, cu vreo întâmplare,/ uitate-n ținuturi, uitat legendare? Umbra ne-o vedem în față, când tatăl-soare ne-alungă din spate. Eva fugea către viață, pe dâra cu noapte, de șarpe!

Madrigal (p.474, anul 1959) Să ne audă luna:

86. Ce fericire ai dori/să ne-o strigăm în zare, Runa? Una suntem sub lună în doi, cu Runa, fata străbuna .Al treilea fi-va, oare, țipătu-n hău?/ amânat o vreme, prin văi cu... ecou?

An de răscruce (p.482, anii 1957-1959) Multe sunt răscrucele, dintre care una cu... poartă, la anul cu soroc înalt:

87. Ți amintești de anul cu răscruce?/ (...) Corabia se cufunda puțin sub greutate,/când luna cobora pe ea. La răscruce? Troițe și cruci! Păduri de cruci în țintirim/ Ne amintesc, când fost-am de sămânță/ puși nezdobiți, prin vreo Săpânță./ Pe corabia plutindă, ce încă ne duce/ Luna-i pe cer, fără de răscruce!

Ce îmbătrânește în noi (p.500, ani 1957-1959) Omul bătrân se cercetează... căutându-și urmele și sensul, mereu întrebându-se:

88. Ce îmbătrânește în noi/ neașteptat ne simțim într-o dimineață/ doritori să ne ascundem/ nume și față?/ / Ce îmbătrânește în noi/că-ntr-un amurg de zi și de viață/ne găsim oameni de altădată,/străini printre cei de azi umbre în ceață? Îmbătrânește tânărul din noi, care plânge, se scurge! În mugurește-nțeleptul, cuget albind scade-întrebarea, mirarea, crește cuminecarea, vine-înnoptarea, apoi cuminecătura, închidem ochii obosiți, și... gura!

Pădureanca (p.536-543, anul 1960) Pe la Paris s-a întâmplat o poveste, spusă de o fecioară, pe care ți-o amintești, cu tânguie regrete, după treizeci de ani:

89. Legământ rostiră sub al stelelor crug?/ Ce gând te- ndârjea/ pe drumuri alese la sorți?/ (...) Măruntă./ Dar sarcina?/ Mare!/ Să țin sub paza mea stupii./ (...) Un firicel de fetiță!/ (...) Dar om eram eu? / (...) ca ursul de câini n-are teamă/dar de copii și de om-se ferește/ (...) Dar de-o fată?/ De-o fată mare?!/ (...) De ce n-am călcat peste prag în noaptea aceea?/ De ce începutul avea să fie-un sfârșit?/ La-ndeplinire să-mi duc pofta de jaf-de ce m-am sfiit?/ În beznă de ce nu te- am tras după mine?/ De ce – nu – te-am- ridicat/ cuprinzându-te strâns pe la coapse/ ca pe un clopot cu zumzet de-albine?/ De ce – nu – te-am aruncat/ în apele visului- traiului/în unda otrăvilor raiului? Fecioară fiind, păduri cutreiera,/ prisacă întreagă ș-al ei stup, păzea!/ Un dor al vârstei însă te doboară/ să cutezi ai vrea l-a ei comoară,/ dar își urmează firea cursul?/ Respecti și tu, respectă legea ursul!

Îngerul (p.552, anul 1960) Pasăre-om pare a fi o ipostază pe care vârsta, ori poate un clopot, care îi caută dunga apusului, o impune:

90. Ce este un înger?/ (...) Ce alt înger poate să fie/ făptura purtând o povară de aripi în spate? Cel cu noroc și lumină ne e regizor să ne jucăm bine soarta! Ne este în toate sufleur/ avocatul care ne ține partea...! Cei cu aripi în spate? Precum cei zugrăviți pe pereți? Iluzii și minciuni deșarte!/ să le închipuiți...să credeți!.../ Lilieci prin turle de capele/ orbi sunt și nu iubesc lumine/ ei poartă aripi de acele/ îngeri nu sunt, deși n-au vine!

Cerul (p.567, anul 1918) Ca o ghicitoare de tinerețe, întrebarea seducătoare:

91. Știi ce fac acuma Îngerii din cer?... Suntem singuri, absolut singuri, de stingem lumina! Îngerii ca fluturii s-au strâns la becul lăsat aprins, dinadins în afara cerului nostru cu iatac!

Ecce Homo! (p.569, anul1918)Te explici, ca în fața lui Pilat din Pont să te constate tânăr filosof, mai mult decât teolog:

92. Din ce mi-am plămădit nestăvilita nebulie de-a trăi/ și dulcea nebulie de-a juca,/când din pământ sorb numai fiere?/ (...) Și ce venin mă face s-aiurez și să aud/Cum glia-neagră de păcate/ Răsună - sfântă ca un clopot/ sub pașii mei de plumb?... În cugetu-ți liber aleargă! - cu vlagă, tinere duh, Blaga - eroicul protest și revolta, nebunia și furia.

Luna (p.574, anul 1919). Trecea sfântă și clară, prin nopțile altui poet, la tine, e floare... cu patru petale de lumină:
93. Nu-ți pare-o floare galben dezvelită,/pe care... vântul.../a despoiat-o...de-o petală? În pătrari, plină și nouă/ ni s-arată noaptea nouă./ Galbene petale, fiecare... lună/ Anu-întreg, le tot adună!

Lacrima și Raza (p.579, anul 1919). Lacrima, rouă de adânc, se plânge razei celui de sus, răspunsul:

94. Simt din căldura ta că nu ești bob de rouă.../De unde vii și ce ești?/ Cad și eu, ori mă preling/ atunci când ochii plâng!/ Din preaplin trebuie scurse/ boabe de răs, fierte...și plânse!

Resignare (p.580, anul 1919). Cu gândul înoptat de căutări ratate se insinuează resemnarea:

95. Dar cine mă aude,/Când inima mea bate ca un cerșitor/La poarta ta? Ochii care nu se văd, privesc uitarea! Atunci urechile nu mai aud bătăile unei inimi la poarta închisă... În gândul, căutând harnic, din zori și până-n înserare, zadarnic se încuibează... resemnare!

Pașii Profetului (p.586, anul 1921). Unii care merg înainte de-a călca pe cărare. Pe cea a gândului? Sunt mereu!:

96. Pe unde am venit aici?/—Pe Calea Laptelui?.../Inimă,/de ce suspini? Dinspre rotunzii săni,/ pe plaiul cu stâni,/ pe golgotele cu spini!/ Cum să nu suspini?!

Oracole (p.606, anii 1943-1946). Un fel de instituții vechi de tatonare a norocului și sorții:

97.Trup al luminii alintat,/din visul cui eu te-am furat? În dodii, pândind zodii, sorocul, norocul arvună speranței speranței...!

Lauda văzduhului (p.608, anii 1943-1946).Ofranda sfârșitului și trăirea... ritului:

98. Sunt isonarul unei arderi./ Să mai palpiti?/ Sau mai degrabă să apun? Prinos pământului, laudă văzduhului: Aprindem muc de lumânare,/ să-și vadă ultima suflare:/ cerul de-nălțare! Și ceara topita bătrână:/ drumu-n adâncă țărână!

Alchimie (p.621, anii1946-1951) Ai pus, cu iubire -dinadins!/, în cuptorul mult încins/ – atanator cu focul dor!/, lucruri ce s- au stins.../ în topit, s-au scurs în scris /și dăre au rămas... de vis!:

99. Ce se preschimbă-n poezie?/Cum? Cine? Fuior de aur, ca lanul bălăior,/ susur verzui de izvor,/ rai de flori, multicolor,/ cuvântul de argint curat./ Lamure a toate-ai așezat!/ Te-ai rugat înalt la rună/ În seri tainice cu lună,/ să coboare și să zvânte : bruma, roua din cuvinte! Cel (Cea muză!) cu har, să ți-l dea în dar/ca pe un zיעesc nectar!/Prin meșteșug și multă alchimie, Tu! Le-ai preschimbă în poezie!

Elegia Plopilor (p.622, anul 1951) Plopii, înalți ca oamenii, au tremurul frunzelor ca bătăile lor de inimi. Odată oamenii -și tu ai fost OM!- n-au mai fost lăsați să-și trăiască verticalele. Fie au vrut să devină răchite-să fie împlețiți coșuri, în care să se care poame zeilor!- fie au fost tăiați, într-o sâmbătă, într-un an și lăsați să-i ducă apa neagră. Tu ai plecat prin 1961 și ne-ai lăsat... pe fiecare să facem alegerea:

100. Gând de osândă le pune orașul/zvelților plopi ce crescură- n senin./ Să fie pentru că zilnic mai grea/ umbra lor cade pe zidul vecin? Întrebărilor de sub senin le datorăm răspuns încredințat cu un...amin. Al lui, al celui ce le-a pus! Lângă adâncul îndureratului fluviu al timpului, ce sfarmă frumusețea și-o duce, e casa ta. Plopii mai stau, dar mâine securea-i doboară în cruce. Prin ani, pe la poartă-ntr-ascuns, ocolind voi mai trece, ades: Cutremurându-mă-n noapte, mut voi gândi din toate, vai, ce s-a ales! Și-amintindu-mi de plopi, voi cânta: vina lor, singura vină, era că frunza le tremura ca inima frântă!

(Iulie, 2016)/ Publicate în 2018, cu ocazia Centenarului Întregirii, și a veacului de la publicarea „Poemelor Luminii” (vezi „De vorbă cu... Lucian Blaga” editura INTOL PRESS, Râmnicu Vâlcea. 2018/ și arhiva culturaarsmundi.ro)

